

Τὰ θαλάσσωσε όμως κ' ὁ μακαρίτης μιὰ φορά, ὅταν δῶ καὶ δύο χρόνια ἀνακατεύτηκε στὸ γλωσσικό ζήτημα μὲ τὰ περίφημα ἐκείνα ἀρθρὰ του στὴν «Ἀκρόπολι» πού τὰ ὑπόγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμα «Δῆμος ὁ Ἑμπερικός»

Ὅσοι τὰ διάβασαν τότε ὁμολόγησαν πῶς δὲν ταίριαζε στὸν Καραμῆτσικ τὴν ἀσχολαστικὴ στενοκοφελία.

Ο ΑΓΩΝΑΣ

πὺ μὲ τὴν λύσσα ἐγίνε γιὰ τὴν ἔδρα τῆς Παιδιατρικῆς—ἀγῶνας περισσότερο γραβαρότικος παρά ἐπιστημονικός—εἶχε καὶ τὴν καλή του ὄψη, ἀφοῦ ἀπάνω στὴ βράση του ἀκούστηκαν καὶ δύο ἐξυπναδες πού αὐτὲς καὶ μόνες ἔφεραν τὴν κοινὴ γνώμη μὲ τὸ μέρος τοῦ κ. Μικλαντρίνου, ὅπως ἡ ἐπιστημονικὴ του ἀξία ἔφερε μὲ τὸ μέρος του τὴν πλειονοψηφία τῶν καθηγητῶν τῆς Ἱατρικῆς.

Μπόμπες κ' οἱ δύο καταστρεπτικώτατες. Τὴν πρώτη τὴν ἔρριξε κάποιος ἀνώνομος—τὸνομά του δὲ εἶναι γνωστότατο μὰ δὲν συμφέρει νὰ τὸ φανερώσουμε—πού βάφτισε τὴν ἔδρα τῆς Παιδιατρικῆς, ἔδρα τῆς Παλαδιατρικῆς γιὰτὶ τρεῖς παπα—οἱ κ. κ. Παπαβασιλείου, Παπαγιάννης καὶ Παπαπαναγιώτου—ἐσυμμάχησαν γιὰ τὴν καταλάβουσε. Καὶ τὴ δεύτερη μπόμπα τὴν ἔρριξε ὁ ἴδιος ὁ κ. Μικλαντρίνος πού ὀνόμασε σὲ μιὰ ἐξυπνὴ καὶ πειστικῶτατη διατριβή του, τὸν κ. Παπαβασιλείου, «Φλορίζελ τῆς Παιδιατρικῆς» ἀπὸ τὴν ἀνάποδη όμως, γιὰτὶ ὁ κ. Παπαβασιλείου τότε τελευταῖα «τὴν μέσην ὑπερβῆς τοῦ βίου ηλικίαν» ἐπεδόθηκε σ' αὐτὸν τὸν κλάδο.

Ὁ κόσμος ἐγέλασε καὶ μὲ τίς δύο αὐτὲς ἐξυπναδες κ' ἔτσι ἡ σοφὴ Παπακτριαῆδα ἔμεινε στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

τὴν περασμένη βδομάδα, γιὰ νὰ ξεσκάσουμε, καθήσαμε κ' ἐγράψαμ' ἕνα γράμμα στὴν «Ἑσπερινή». Τὸ ὑπαγόρευσε ὁ Βουτιεριδης, τὸ γράφ' ἕνας συνεργάτης μας καὶ τὸ πωρὶ ἐστάληκε τὸ γράμμα στὸ γραφεῖο τῆς Πανεθνικῆς αὐτῆς ἐφημερίδας, μὲ τὴν ὑπογραφήν «ἕνας συνταξιούχος διοικητικὸς ὑπάλληλος».

Μέσα στὸ γράμμα ἐβρίζαμε τὸν «Νουμᾶ», τὸν ἀποκαλούσαμε προδοτικὸ ρυπαρόφυλλο καὶ ζητούσαμε νὰ ἐνεργήσῃ ἡ σεμνὴ ἐφημερίδα τοῦ κ. Γιάνναρου νὰ μᾶς φυλακίσουν γιὰτὶ ἰδημοσιεύσαμε «ἐν εἰ-

χε καταντήσει λυπητερὴ ἔρημια.

Ἐπερπάτησαν ὡρα καμπόση καὶ πρὶν τοῦ βουνοῦ τὸ γύρισμα τοὺς κρούσει τὴν Ἑραΐδα, ἡ Ἀσκληπιγένεια ἐγύρισε νὰ τὴν κοιτάξῃ, κ' εἶδε τὸ σπίτι τῆς νὰ καίεται. Τότες δάκρυα πολλὰ ἐβγάχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἐκλαψὲ τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τὰ πράγματα ἐκείνα πού ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς χρόνια ἀγαποῦσε. Ἀργὰ πρὸς τὰ πόγγωμα ἀντίρρυσαν τὴ μικρὴ χώρα μὲ τὰ λευκὰ σπίτια τῆς, μὲ τοὺς μαρμαρένιους ναοὺς τῆς, καὶ βλέποντας μέσα σ' ἄλλην ἀφτὴν τὴν ἔρημαξήν τόπον κατοικημένον αἰστανθῆσαν ἐλαφρῶση. Μὰ στὴ θάλασσα μπρὸς τὸ λιμάνι ἦταν οἱ καραβέλλες πού ψηλάθες ἐφαινόταν μικρές, κ' ὁ Θεόδωρος μὲ χτυποκάρδι εἶπε. «Πολεμοῦν στὴν Κασσῶπη».

Ἐφτασαν βράδυ οἱ πόρτες ἦταν κλεισμένες· μὰ ὁ Θεόδωρος ἔκαμε ν' ἀνοίξουν δίνοντας τὸ σύνθημα. Βα βόρα ἀνθρώπων ἀκούσθον ἀπὸ τὴ χώρα, κ' ὁ δέκαρχος πού ἐφύλαγε ἀφοῦ ἔχαρτίσει εἶπε. «Ὁ στόλος ἐξαναφάνη καὶ δε φεύγει». «Τὸ ξέρω» εἶπε σκεπτικός ὁ Θεόδωρος. «Καὶ σ' ἐζήτουσαν» ἡ χώρα εἶναι ἀνταρκασμένη».

Ὁ Φιλόστρατος ὡς τόσο, καὶ ἡ Ἀσκληπιγένεια εἶχαν πεζέψει ἀπὸ τῶλοχα καὶ τὰχαν ἀφίσει στοὺς δούλους ἦταν φοβισμένοι ἀπὸ τὰ σοβαρὰ νέα πού εἶ-

δει ἐπιφυλλίδος (!!)» ἕνα ἀίσχρούρημα· τοῦ Λόγγου δηλ. «τὸν Δάφνη καὶ τὴν Χλόη».

Τὰ γέλια πού κάναμε δὲν περιγράφονται. Ὁταν μάλιστα φτάσαμε στὸν ἐπίλογο «εὐελπιστῶ ὅτι ἡ ἐθνικὴ σας ἐφημερὶς θὰ καταδείξῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν τὸ καθήκον τῆς καὶ θὰ εὐρῆ ἡ κοινῶν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν» ὁ Βουτιεριδης ἔπεισε ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλια κ' ἡ πέννα τινάχτηκε στὸ ταβάνι ἀπὸ τὸ φίλο πού τὸ γράφε.

Πέρασαν μέρες κκι τὸ γράμμα δημοσιεύτηκε μέσα στὸ φύλλο τῆς περασμένης Τρίτης. Ὁ «συνταξιούχος διοικητικὸς ὑπάλληλος» ἐγίνε αἰεὶ τακτικὸς ἀναγνώστης» καὶ ὁ κ. Μπενῆ Ψάλτης, πού θάχῃ διαβάσει τὸν Λόγγο, πούναι μεταφραστῆς σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου καὶ πού μπόρεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ κ' ὁ κ. Γιάνναρος χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα, θὰ καταδιώξῃ τὴν «Ἑσπερινή». γιὰ τὴν ἀνοησία τῆς. Τῆς ἀξίζει.

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕ

— Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σκιαῖ περί «γλώσσας καὶ δὲ συμμειύσται» τὸ τύπωσε τὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο.

— Μὴν παρανευτήτε καθόλου γι' αὐτό. Νὰ παρανευδάστε μόναχα ἂν τὸ Πανεπιστήμιο δὲν υἱοθετοῦσε παρόμοιους μαρτίες.

— Νὰ κ' ἕνα ἐπίγραμμα σχετικὸ μὲ τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίον, καὶ λίγο συμβολικόν:

— «Ὅπου δῆς δύο Μιστριώτες καὶ στὴ μέση ἕναν Σκιαῖ, ἐκεῖ πέρα εἶναι θαμμένες Λογικὴ καὶ Ἀνθρωπιά.

— Τὴ Λογικὴ τὴν ἔθαψε ὁ κ. Σκιαῖς καὶ τὴν Ἀνθρωπιά ἀμφὶ Μιστριώτα.

— Εὐχαριστοῦμε τὸν ἀγαπητὸ «Χρόνον» πού στὸ φύλλο τῆς Δευτέρας μᾶς ρεκλαμαρίσε τὸν «Ρομινσῶνον».

— Ὁ «Χρόνος» ὑποθέτει: «πῶς ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς αὐτὸς κύριος ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐνεκήψῃ εἰς Ἀθήνας εἶναι ὁ παλαιὸς γνωριστὸς μας Ρομινσῶνον».

— Ἄν δὲν εἶναι τότε ὁ ἴδιος, τί ἔχει νὰ κἀνῃ; Ὁ ἀνοητὸς Ψυχάρης ἐκαυτηριάστηκε καὶ τὸ Πανελλήνιο ἐσώθηκε ἄλλῃ μιὰ φορά.

— Καλὰ τοῦ τῆσαλλε τοῦ Παλαιᾶ γιὰ τίς «Ἀλυσσίδες» τοῦ ὁ κ. Πάπ.

— Εἶναι ποιήματα αὐτὰ; Καὶ τότε τὰ ποιήματα τῆς φιλολογικῆς συμμορί Ταγάρη-Πάπ καὶ Πολεμο-Ταγάρη τί θὰ γίνου;

— Ὁ Παλαμᾶς δὲν πρέπει νὰ ξαναγράψῃ «ἀλυσσίδας». Νὰ τίς φυλᾷ γιὰ νὰ δὲνῃ τοὺς διαφόρους κ.κ. Ταγάρη

κ' ἀκούσει.

«Πηγαίνουμε σπῆτι» εἶπε ὁ Φιλόστρατος «τέτοιον ὡρα κανεῖς δὲ θὰ μᾶς γνωρίσει».

Κι' ἄφσαν τὸ Θεόδωρο, πού ἐκίνησε κ' ἐκείνος μὲ τοὺς καθαλλαρέους του πρὸς τὴ χώρα. Ὁλος ὁ κόσμος ἦτον στὸ πόδι· ὅλοι ἐθρηνοῦσαν κ' ἐκλαίον. Στὴν πλατεῖα τοῦ πραιτώριου τῶλοχα ἐπροχωροῦσε μὲ δυσκολία κανεῖς ὅμως δὲν ἐπρόσεξε στοὺς καθαλλαρίδες, γιὰτὶ συχνὰ ἐπηγαυνοερχόνταν τῶλοχα. Οἱ ἔχτροι τοῦ Θεόδωρου ἐμεγαλοφουνοῦσαν καὶ τὴν ἐβρίζαν φανερά κ' ἐρέθιζαν τὸν κόσμο πού ὁδυρότου ἀπελιτισμένος γιὰ τὴ μελαμένη καταστροφὴ. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν ἀρνηθεῖ νὰ παραδώσουν τὴ χώρα, καὶ καθένας ἐγνώριζε τί τὴν ἀνέμενε. Κ' ἐσπερνότου καθὲ στιγμή μιὰ εἰδήση, τρομερὴ πᾶντα, πού ἐμεγάλωνε τὴ στενοχωρία.

«Οἱ βάρβαροι εἶχαν ρίξῃ βάρκες». «Τὸ κάστρο εἶχε λίγα πολεμοφόδια».

Μὰ ὁ Θεόδωρος ἀκούοντας τὴν κατακρισιῆσουχηζότου τῶρα ἔσπερουνησε τῶλοχό του πᾶνου στὸ πλῆθος, πού ἐσκήστη ἀνφυκίμα. Καὶ τότες τὸν ἐγνώρισαν. Ὁλοι τὸν ἐκοίταξαν μιὰ στιγμή ἀναποφάσιστοι· μὰ κάποιος ἐφώναξε.—«Θάνατος» καὶ χιλια στομάτα ξανάειπαν τὸ λόγο καὶ βροντερὰ ἐλέγαν.—«Ὁ προδότης τοὺς ἔφερε, γι' ἀφτὸ ἐπῆγε στὸ Φιλόστρατου· θάνατος». —Κ' ἕνα σύμφερο πέτρες ἐπέταξε, κ' ἐπλήγωσε

ρῆσε δταν τοῦ ζητοῦν μὲ μπισιτάκια τὴ συνεργασία του.

— Ὁ συνεργάτης μας καὶ μεταφραστῆς τοῦ «Ἄλφ» κ. Ζήσιμος Σιδαρῆς βγήκε βουλευτὴς στὴ Χώρα τῆς Σάμου.

— Ἐἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους Κυβερνητικοὺς πού ἐξέφυγαν τὴν φοβερὴ πανολευρία.

— Ὁ Δ. Ταβουλάρης, ὁ ὑπάλληλος δηλ. πού ἐπροσφερε τὸ μισθὸ μιστὸ του γιὰ τὸ ταμειό τῆς Ἐθν. Ἀμυνας, ἐπαύθηκε προχτὲς ἀπὸ τὴ θέση του.

— Ἡ Κυβέρνηση τὸν ἐπάψε γιὰ νὰ τοῦ ἀπέδειξῃ πῶς δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα φτωχὸ ὑπάλληλο νὰ φήνῃ τὸ μισθὸ φτωχομιστὸ του στὸ Ἔθνος ἔταν οἱ Ὑπουργοί, κ' οἱ ἀνωτεροὶ τοὺς ἀκόμα, τραβοῦν δλέκληρη τὸν λουφῆ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

II

ΑΛΛΟΙ ΣΤὸ ΔΡΟΜΟ ΣΟΥ...

*Ἄλλοι στὸ δρόμο σου
Λουλούδια ἀπλώνουν,
Ἄλλοι στὴ θύρα σου
θρηνοῦν καὶ λυώνουν.*

*Στολίδια ἀρίφνητα
Ἐνας σοῦ φέρονει.
Ἄλλος ἀμέτοχη
Φιλία σοῦ στέρονει*

*Ὅλοι τρελλάθηκαν
Ἄπ' τὴ λαχτάρα,
Ὅλοι γυρίζουν
Μὲ τὴν κισθάρα*

*Στὸ περιβόλι σου,
Στὴ γειτονιά σου,
Τὴ διαλαλήσανε
Τὴν δημορριά σου.*

*Μὰ ἐσὺ, μικρούλα μου,
Ἄλλοῦ 'ναὶ ὁ νοῦς σου,
Ἄλλοῦ τὰ δνεύρατα
Τοῦ λογισμοῦ σου.*

*Γιατὶ σὰν κοιτάξες
Τὸ πρόσσπό μου
Τὸν πόνο μάντεψες
Τὸ μουσικὸ μου.*

A. E.

τῶλοχό του κ' ἐκείνον. Τότες τὸ ἄτι τοῦ χιλιαρχοῦ ἐσηκώθη στὰ πσιναὰ πόδια πᾶνου ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ κόσμου καὶ τὸ πλῆθος μαθημένον νὰ ὑποτάξεται ἕκαμε τόπο κ' ἄφηκε ἀνοιχτὸ τὸ διάβα πρὸς τὸ καλῆτι. Ἐκεῖ ἐμπῆκε ὁ Θεόδωρος κ' ἔδραμιν ὅλοι κἀτὸπι του βολγώνοντας σὰν ὄργισμένη θάλασσα, βρίζοντας πᾶντα σφεντονίζοντας πέτρες στὰ παραθύρα.—«Προδότη, προδότη» τοῦλεγαν αὐτοὺς ἔφερες, γιὰ νὰ γλυτωσῆς ἐσὺ καὶ ἡ ἀγαπητικιά σου».

Μὰ ξαφνὸς ἐβγήκε φωνὴ τῶμου ἀπὸ τὸ θυμωμένον ὄχλο, γιὰτὶ ἐβγήκε ἀκούσιμα πῶς ἀσκέρι μεγάλο ἀπὸ τῆς ἔνρας τὸ μέρος εἶχε ζωσει τὴν Κασσῶπη, κ' ἐσποῖσε τὰ τσατήρια του ζωγνῶντα στὰ τειχιᾶ. Τὴ στιγμήν ἀφτὴν ὁ Θεόδωρος ἐφανερῶθη σ' ἕνα παραθύρι γιὰ νὰ μιλήσει μὰ οἱ κραυγῆς ἐπνίζαν τὴ φωνή του.—«Μὰς ἔχασες, μὰς ἔχασες» ὁ ἴδιος τοὺς ἐδειχνες τὸ δρόμο, ἔφτασαν μαζὶ σου. Κ' ἐρρίχτη ὁ κόσμος νὰ ξεφουνωτάσει τὲς πόρτες. Ἀλλὰ ὁ χιλιαρχος τότες ἐπικεφαλῆς ἀπὸ τοὺς καθαλλαρέους του καὶ ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους, πού ἐφύλαγαν τὸ πραιτώριο, ἐβγήκε ἀρματωμένος κ' ἐπλήγωσε τοὺς τολμηρότερους πούχαν κᾶμει τὴν ἀρχὴ τῆς ρίξης καὶ τότες τοῦ λαοῦ τὸ κύμα ἀντιμαμάλησε πρὸς ὀπίσω καὶ ὁ Θεόδωρος μὲ τοὺς ἀντρες του, σπρώχνοντας κατὰ μέτωπο, ἐμπῆρσε ν' ἀνοίξῃ κἀτῆμα, κ' ἐδιαβήκαν ἀπάνου στοὺς σκοτωμένους κ'